

Staal en steen

‘We halen het niet!’ De klap beloofde hard te zijn. Nog even, en dan zou onze *Fugitive II* onzacht en onwillig in aanraking komen met een, nou, laten we zeggen, onverplaatsbaar object. Het was nauwelijks de vraag óf er een klap zou komen; meer dan dat leek de vraag gerechtvaardigd wat de meeste schade zou oplopen: onze boot of ons ego.

Het was een warme zomerdag, maar we zouden het snel nog warmer krijgen dan de zon rechtvaardigde. Na een heerlijke zeilvakantie op de Zeeuwse wateren, vingen we nu met onze zeilboot de thuisreis aan. We kozen voor de staande mastroute, en van de vele bruggen op ons waterige pad was de Zeelandbrug de eerste die we tegenkwamen. Om deze te passeren hadden we de keuze om te wachten tot het beweegbare deel werd geopend, of om onder het vaste deel door te varen. We kozen voor het laatste. Tenminste, als dat zou passen.

Op de Oosterschelde moesten we rekening houden met het tij. Op zichzelf niks nieuws, want we voeren al jaren op de Waddenzee. Maar . . . daar zijn geen bruggen. We hadden berekend dat we op het goede tijdstip op het water waren om onder het vaste deel door te kunnen varen. De brug zou ons, in het hoogste deel, voldoende ruimte moeten geven. We voeren er op af, en hadden nog een paar minuten te gaan.

‘Hoe hoog is die brug?’ vroeg ik nog maar ’s voor de zekerheid aan Katy. We hadden voor vertrek wel gecheckt of wij onder deze brug zouden passen, maar het stenen geval kwam nu wel erg dichtbij, en begon er steeds standvastiger uit te zien.

‘Het zou nu 15 meter moeten zijn’ was het antwoord dat we beiden al kenden.

‘En hoe hoog zijn wij ook al weer precies?’ vroeg Katy nog maar ’s. Ruim 13 meter, hadden we ooit eens provisorisch opgemeten, dus dat zou moeten kunnen. Maar hadden we dat nou met of zonder marifoonantenne gemeten? En hoe exact was die 13 meter?

Naarmate we dichterbij de brug kwamen, begonnen we te twijfelen. Was de brug echt hoog genoeg, zoals de kaart en ons rekenwerk vermeldde? Er kon toch onvermijdelijk enige onnauwkeurigheid in de uitkomst zitten? Wat voor marge moesten we aannemen als redelijk? De golfjes die speels ons bootje op en neer lieten wippen zagen er ineens veel minder vriendelijk uit dan voorheen. De wind woei fris, maar vlak bij de brug gekomen stond het zweet in onze handen. We keken langs onze plots fragiel ogende mast naar boven en zagen een betonnen kolos waarvan duidelijk was dat die niet wilde wijken voor wat voor vaartuig dan ook, zowaar als zijn naam Zeelandbrug was. Had hij nou maar ‘Oversteekpunt N256’ of ‘Weg-waterkruising 1965’ geheten, dan had er nog enige hoop op meebewegen kunnen bestaan, maar met zo’n robuuste naam was er natuurlijk geen houden aan.

‘Shit, we halen het niet!’ We waren nu op enkele meters van de brug en wisten het ineens zeker: onze mast zou over enkele seconden met een door merg en been gaand metalen gegil zichzelf langs de onderkant van de brug schrapen, het toplicht verbrijzelend, de antenne afknappend, onze windmeter verkreukelend tot waardeloos afval, steeds harder bonkend tegen de betonnen kolos door de vast en zeker toenemende golfslag, in geluid slechts overstemd door het bonken van ons hart. Hoe hadden we zo stom kunnen zijn?! Op de rem trappen kon niet, want afwezig. Domme landrotten! Ik zag onszelf van een afstand, twee miezige mooiweezeilertjes die beter hadden moeten weten, met het hoofd in de nek, lijdzaam wachtend op een zekere aanvaring op 13 meter hoogte. Metaal en glas zou zich losmaken van zijn hoge oorsprong, om vervolgens vervaarlijk en niet zonder verwijt op onze domme hoofden te kletteren. Onze hartslag maakte overuren, de dieselmotor ronkte onverstoorbaar door . . . en ons bootje gleed moeiteloos de brug onderdoor. Toch gehaald? Gehaald!

Vanaf het dek was het onmogelijk om op zo’n afstand het verschil te zien tussen enkele centimeters te weinig en een meter teveel ruimte, zo bleek. De kaart had dus toch gelijk. We ademden weer uit, waren een ervaring rijker en enkele zweetdruppels armer.